

Szepesi Attila

Aranyalma

(Erdélyi Zsuzsannának)

Egy világvégi portán,
ahol az ösveny véget ér,
lakik Erzsébet Máriával.

A falu ismeretlen,
nem mutatja a térkép.

A kertben sárga kiskacsák
meg egy öreg komondor.

A fákon: aranyalma...

Mária és Erzsébet
már ezer éve élnek itt
a világvégi portán.

Motyogva, dudorászva
megkapálják a krumpliföldet.

Babos kötőben
vizet hoznak a kútról.

Már mindent elfeledtek:
háborút, sáska járást,
halottakat...

De értik még az angyalok beszédét.
És emlékeznek Jézus hét sebére.

Hasonmás

Isten nem kockajátékos,
mondotta Albert Einstein.
Lehetséges.
Csak azt nem mondta, Isten kicsoda.
Hasonlít-e
a sakálképű koldusra, aki
nyálkás rongyokba burkolózva
naphosszat itt gajdol a járdaszélen.
Vagy az angyalarcú
boszniai suhancra, aki
szelíden mosolyogva
csecsemőket és asszonyokat öl.

Kristálygömb

A lófej karambolt jelent.
Felesapó láng nyugtalan álmot.
Hab-üzte pilleszárny várakozást.
A tenger felől hallott zeneszó
közeli véget.
Vérző arcot egy távol üstökös.
A csigahéj nemvárt sugallatot.
Elhajított félpár cipő törött sorsvonalat.
Arany szőlőfürt termő éjszakát.
Virágzó ág neked nyíló szüzet.
Szakállas csillag ösvények fogyatkozását.
A tűzfal szájjárat.
Kéklő szempár reménytelen reményt.
A sólyom titkos szerelmet és így tovább...

Csodálatos a Sátán tudománya.

Éjféli maszkajáték

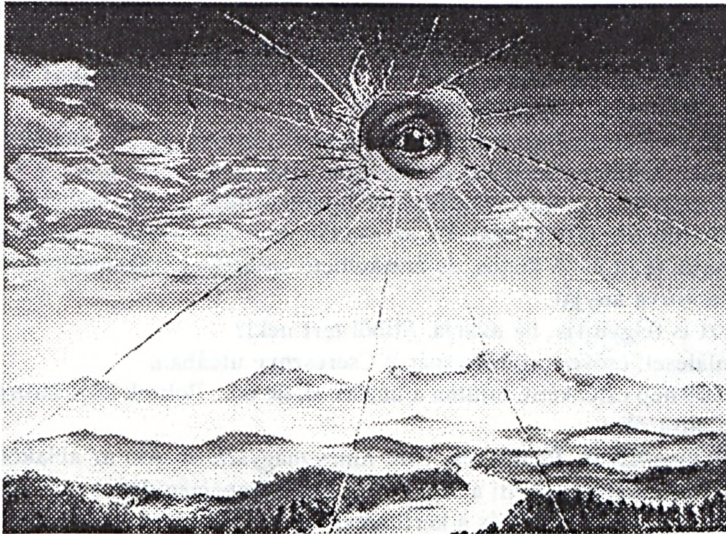
Se mozdulat, se zeneszó,
csak összetört igék az éjszakában,
csak az időn túli dadogás.

Egy-egy szikrázó verssor,
ölelés sugallata:
múlt évszakok fájdalmas töredéke.

Ismerem jól a Sátán maszkjait:
a bégető bárányt, meg a
tündér sejtelmekkel kísértőt.

Ma nem utazom sehova.
A jégbe-fagyott katonalovakra gondolok,
gyanta cseppjébe dermedt rovarokra.

A teremtés titkát nem firtatom.
Nem hívogat és el sem űz
a domb, a temető, a tenger.

Céne gál István festménye